

tioner skulde rummes i een Bygning. Man havde Lov til at adskille dem. Men, mine Herrer, man havde ogsaa Lov til at lade dem forblive i samme Bygning, begge Dele stode i Loven, og hvilken af Delene man end kommer til, holder det sig indenfor Loven og er derfor bindende for dem, der respektere Loven. *For det fjerde* blev det fastslaaet, at Slottet skulde indeholde Lokaler dels til *Repræsentation for Kongen*, dels for *Rigsdagen*, medens det lodes aabent, om der ogsaa kunde blive Plads til Højesteret og muligt for mere. *For det femte* fastsloges, at Byggesummen ikke maatte overstige 6 Mill. Kroner, deri dog ikke medregnet, hvad der vilde medgaa til Lokaler for Højesteret, hvilket Statskassen maatte finde sig i særlig at betale, og heller ikke medregnet, hvad der vilde medgaa til den kunstneriske Udsmykning af den Del af Bygningen, der var bestemt til Brug for Kongen, thi dertil haves ifølge frivillig Indsamling en Sum, der nu beløber sig til godt $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Endvidere havde man som Følge af en kort efter Branden foretagen Indsamling til Slottets Genopførelse en Sum af godt $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., som selvfølgelig ogsaa kunde bruges — det omtales ikke i Loven, men det er blevet medtaget i det Program, som Kommissionen siden fastslog, og det er derfor ogsaa taget i Betragtning ved Beregningen af, hvad de Projekter vilde koste, som siden ere komne frem.

Endelig fastsloges ved Loven af 1903 *for det sjette*, hvilken Vej man skulde følge for at komme til det endelige Resultat med Hensyn til hvilket Projekt der skulde benyttes ved Slottets Genopførelse. Derom hedder det i § 3, at „Tegninger og Overslag tilvejebringes ved en offentlig Skitsekonkurrence“, og i § 4: „Til at affatte et Program, forberede Konkurrencen samt bedømme de indkomne Arbejder, nedsætter Ministeren for offentlige Arbejder en Kommission“, hvis Størrelse og Sammensætning det var overladt til ham selv at bestemme, medens det dog var fastslaaet, at Rigsdagens Formænd skulde indtræde i Kommissionen, og at dens Formand skulde udnævnes af Kongen.

Det var altsaa dette, der blev fastslaaet ved Loven af 15. November 1903, og paa dette Grundlag er der siden nøje og loyalt bygget videre. Min højtærede Forgænger nedsatte meget hurtigt Kommissionen; det var i det hele taget hans Bestræbelse at fremme denne Sag meget hurtigt, han udtalte saaledes straks i et af Kommissionens første Møder *den*

9de Januar 1904 Haabet om, at Arbejderne skulde kunne paabegyndes i Foraaret 1905. De Herrer ville af Bemærkningerne til Lovforslaget kunne se, hvorledes Kommissionen var sammensat. Der findes anført de 27 Mænd, hvoraf Kommissionen fra Begyndelsen af bestod, med min Forgænger, Ministeren for offentlige Arbejder, udnævnt af Kongen som Formand. Senere er der jo i Kommissionens Sammensætning sket den Forandring, at Folketingets tidligere Formand, idet han gik af som saadan, blev afløst af dets nuværende Formand, samt at den i Januar Maaned her i Tinget valgte Første Viceformand ifølge min Anmodning indtraadte. Kommissionen bestod saaledes ved sin Afslutning af 28 Medlemmer, og ikke — som nævnt i den Redegørelse, som Tingenes højtærede Formænd i Begyndelsen af Samlingen have ladet omdele til samtlige Tingenes Medlemmer, og som derfra er gaaet ud i Offentligheden — af 26 Medlemmer.

Den nedsatte Kommission tog i Begyndelsen af Januar 1904 fat paa sine Arbejder og begyndte med Udarbejdelsen af det Program, hvorefter Tegninger og Overslag i den offentlige Skitsekonkurrence skulde tilvejebringes. Dette Program ville de Herrer finde som Bilag til Forslaget; det maa sikkert fra alle Sider erkendes, baade at det er et fortjenstfuldt Arbejde, her er udført, og at det holder sig nøje indenfor den i Loven af 15. November 1903 givne Rammé. Kun paa et enkelt Punkt — det vil jeg straks fremhæve — fastslog det noget, som ganske vist var forudset under Forhandlingerne, omtalt fra forskellige Sider, men ikke fastslaaet i Loven, nemlig at Kongefløjen skulde vende mod Slotspladsen. Allerede ved Begyndelsen af Forhandlingerne her i Tinget om Loven af 1903 udtalte min Forgænger, at det var hans Mening, at saaledes burde det være. Om det var, fordi man efter Konkurrencen i 1888 havde set, at det modsatte ikke lod sig gøre, eller det skyldtes andre Grunde, ved jeg ikke, nok er det, at han allerede den Gang udtalte, at det var hans Tanke, at der skulde Kongefløjen være, men han ønskede det ikke udtrykkeligt fastslaaet i Loven. Dette blev altsaa af Kommissionens Medlemmer enstemmigt indført som et Led i det Program, hvorefter alle Kunstnere, der vilde deltage i Konkurrencen, havde at rette sig, at der skulde Kongefløjen være.

Paa Grundlag af dette Program blev Konkurrencen udskreven. Der indkom 28